

Liceul Teoretic 'Alexandru Rosetti'

PLANETA VERDE "AL. ROSETTI"

REVISTĂ DE ATITUDINE ECOLOGICĂ

ISSN 2457-8487, ISSN-L 2457-8487

www.italrosetti.ro

COLECTIVUL
REDAȚIONAL

DIRECTOR:

PROF. MARIN
ELENA IULIANA

COORDONATOR:

PROF. ZEGREA LUMINIȚA
GABRIELA

REDACTOR:

ISAR IOANA

INITIATOR: CLUBUL ECOLOGIC PLANETA VERDE din cadrul
LICEULUI TEORETIC ALEXANDRU ROSETTI, VIDRA, JUDEȚUL ILFOV
COORDONATOR: PROF. ZEGREA LUMINIȚA GABRIELA

POLUARE

LUMINĂ

APĂ

NATURĂ

ENERGIE

TURISM

ARTĂ

VIAȚĂ

EXPOZIȚIE

RECICLARE

DRUMETIE

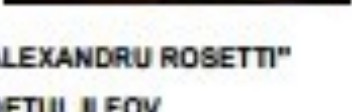
EVENIMENT

REVISTA APARE
LUNAR, ÎN
ULTIMA
SĂPTĂMÂNĂ
DIN LUNĂ.

VĂ AȘTEPTĂM
CU ARTICOLE
LA ADRESA

pvalrosetti@gmail.com

LICEUL TEORETIC "ALEXANDRU ROSETTI"

VIDRA, JUDEȚUL ILFOV

**PLANETA VERDE "AL. ROSETTI" REVISTĂ DE
ATITUDINE ECOLOGICĂ ISSN 2457-8487,
ISSN—L 2457- 8487 PLANETA VERDE "AL.
ROSETTI", NR.9, APRILIE 2017**

PASTE FERICIT !

Liceul Teoretic " Alexandru Rosetti " Vidra

CUPRINS

- ♦ 1-SARBATORILE PASCALE
- ♦ 2- SARBATOAREA SFINTELOR PASTI
- ♦ 3-OUALE ROSII,TRADITIE SI SEMNIFICATII
- ♦ 4-TRADITII SI OBICEIURI
- ♦ 5-MIELUL DE PASTI LA CRESTINI
- ♦ 6-LE MULTILINGUISME, LE PLURILINGUISME - CONCEPTS ET DÉFINITIONS

Sarbatorile Pascale

COLT MIHAELA
Clasa a XII a A

Paștile reprezintă una dintre cele mai importante sărbători anuale creștine, care comemorează evenimentul fundamental al creștinismului, Învierea lui Iisus Hristos, considerat Fiul lui Dumnezeu în religiile creștine, în a treia zi după răstignirea Sa din Vinerea Mare. Data de început a Paștilor marchează începutul anului ecleziastic creștin. Există unele culte creștine care nu sărbătoresc Paștile.

Paștile creștine au o durată de 40 de zile, cuprinse între sărbătoarea Învierii Domnului (prima duminică de Paști) și sărbătoarea Înălțării Domnului, care se celebrează la 40 de zile de la Înviere, într-o zi de joi. Primele 3 din cele 40 de zile pascale sunt zile de mare sărbătoare.

Cel mai răspândit obicei creștin de Paști este vopsirea de ouă roșii, a căror prezență este obligatorie pe masa de Paști, deși în prezent se vopsesc ouă și de alte culori (verzi, albastre, galbene etc.). În folclorul românesc există mai multe legende creștine care explică de ce se înroșesc ouă de Paști și de ce ele au devenit simbolul sărbătorii Învierii Domnului. Una dintre ele relatează că Maica Domnului, care venise să-și plângă fiul răstignit, a așezat coșul cu ouă lângă cruce și acestea au fost înroșite de sângele care picura din rănilor lui Iisus.[2]

Cu ocazia sărbătorilor Pascale gospodinele prepară și alte mâncăruri tradiționale: pască, cozonac, drob.

În câteva sate făgărășene, în Lunea Luminată[3] se sărbătorește cel mai harnic fecior din sat, prin obiceiul agrar Plugarul.

SARBATOAREA SFINTELOR PASTI

GRIGORE MIHAELA
Clasa a XII a A

INVIEREA DOMNULUI reprezinta cel mai mare eveniment din istoria mantuirii noastre, care ne-a adus posibilitatea mantuirii si care sta la temelia credintei si a Bisericii Crestine. Numim aceasta sarbatoare 'Pasti' dupa cuvantul grecesc care inseamna 'trecere', fiindca aceasta este ziua in care Dumnezeu a adus la inceput lumea, dintru nefiinta intru fiinta. Fara Invierea lui Hristos lumea ar fi azi inca toata pagana, Biserica nu s-ar fi intemeiat, crestinismul nu s-ar fi raspandit si n-ar fi fost crezut. Fara Invierea lui Hristos numele Mantuitorului s-ar fi uitat de atunci, invatatura Lui s-ar fi pierdut, iar mantuirea oamenilor s-ar fi pierdut si ea. Paștele reprezintă sărbătoarea Învierii lui Iisus Christos. Începutul acestei sărbători e văzut chiar în Cina cea de Taină, pâinea și vinul simbolizând sacrificiul trupului și al sângelui, ca preț al răscumpărării. În tradiția ortodoxă, începutul sărbătorii e marcat o dată cu postul de șapte săptămâni. O semnificație foarte importantă o are Joia Mare din Săptămâna Patimilor. Din această zi, țăranii încetează lucrul la câmp și se concentrează asupra casei, a curții, pentru ca totul să fie curat. Tot în Joia Mare, femeile încep să pregătească pasca și să vopsească ouăle. Potrivit tradiției, la miezul nopții dintre sâmbătă și duminică, oamenii se trezesc din somn în bătaia clopotelor. Se spală cu apă curată, își pun staie noi, iau câte o lumânare și pornesc către biserică.

Acasă le e îngăduit să rămână doar celor foarte bolnavi. La biserică, preotul – cu Sfânta Evanghelie și crucea în mână, urmat de alaiul de credincioși – iese cu lumânarea aprinsă (Lumina) și înconjoară biserica de trei ori. Serviciul divin se desfășoară afară, iar când preotul va rosti „Christos a înviat!” toți cei prezenți la acest serviciu religios vor spune „Adevărat a înviat!”. Răspunsul e recunoașterea tainei Învierii, iar aceasta va fi formula de salut timp de 40 de zile, până la Înălțarea Domnului. Cu lumânarea aprinsă, fiecare se întoarce acasă și face o cruce mică pe peretele dinspre răsărit, afumându-l cu lumânarea, pe care o va păstra tot restul anului. Oamenilor le este permis să mănânce bucatele (pasca/pâinea, ouăle roșii, carnea de miel, sarea și vinul) abia după ce acestea se sfințesc și după ce fiecare persoană participă la Liturghie. Se spune că acei care ciocnesc ouă roșii în ziua de Paște se vor întâlni și pe lumea cealaltă.

Ouale rosii , traditie si semnificatii

PLANETA VERDE “AL. ROSETTI”, NR.9 , APRILIE 2017 ISSN 2457-8487, ISSN-L 2457- 8487

COLT MIHAELA

Clasa a XII a A

Simbolistica oualor de Pasti trebuie cautata inainte de nasterea lui Hristos, in timpuri stravechi. Oul era dat in dar, fiind considerat simbol al echilibrului, creatiei, fecunditatii, simbol al vietii si al reinnoirii naturii, obiceiul vopsirii lui fiind intalnit la chinezi cu doua mii de ani inainte de Hristos.]

Obiceiul colorarii oualor s-a transmis crestinilor si este inca practicat mai ales la popoarele Europei si Asiei. Spre deosebire de alte tari ale Europei, unde obiceiul s-a restrans sau a oua rosiidisparut, la romani a inflorit, atingand culmile artei prin tehnica, materiale, simbolica motivelor si perfectiunea realizarii. Folclorul conserva mai multe legende crestine care explica de ce se inrosc ouale de Pasti si de ce ele au devenit simbolul sarbatorii

Invierii Domnului. Una dintre ele relateaza ca Maica Domnului, care venise sa-si planga fiul rastignit, a asezat cosul cu oua langa cruce si acestea s-au inrosit de la sangele care picura din ranile lui Iisus. Domnul, vazand ca ouale s-au inrosit, a spus celor de fata: „De acum inainte sa faceti si voi oua rosii si impestritate intru aducere aminte de rastignirea mea, dupa cum am facut si eu astazi”. Culoarea rosie cu care le vopsesc crestinii la Pasti, reprezinta pe de o parte focul, cu puterea lui purificatoare, dar si sangele lui Iisus care s-a scurs pe cruce pentru mantuirea lumii.

Ciocnitul oualor semnifica sacrificiul divinitatii primordiale si se face dupa reguli precise: persoana mai in varsta (de obicei barbatul) ciocneste capul oului de capul oului tinut in mana de partener, in timp ce rosteste cunoscuta formula “Hristos a inviat”, la care se raspunde “Adevarat a inviat”. Taranii nostri au obiceiul ca, in dimineata din duminica Pastelui, sa-si spele fata cu apa noua sau apa neinceputa in care pun un ou rosu, avand credinta ca astfel vor fi tot anul frumosi si sanatosi ca un ou rosu.

ISPAS SORINA
Clasa a XII a A

TRADITII SI OBICEIURI

Traditia spune ca ouale ce urmeaza sa fie in-rosite de Pasti trebuie adunate din cuiabar in miercurea din cea de-a patra saptamana a Pos-tului Mare, pentru ca nu se vor strica.

Chiar daca ouale sunt stranse in "Miecurea Pa-resimilor", vopsitul lor se face in joia din sapta-mana dinaintea Pastelui si niciodata viner-

ea. Ciocanitul oualor se face dupa niste reguli nescrise, dar arhicunoscute. Astfel, barbatul mai in varsta ciocneste capul oului tinut in mana de partener si rosteste formula "Hristos a inviat", la care i se raspunde "Adevarat a inviat!". Tot potrivit traditiei, cu ocazia acestor sarbaori se gatesc bucate specifice, cum ar fi pasca, ouale rosii (simbol al renasterii) si mielul. Pasca este coapta o singura data pe an si are forma rotunda, deoarece se crede ca scutecele Mantuitorului au fost rotunde. Mielul pascal isi gaseste explicatia prin aceea ca la iesirea evreilor din robia egipteana, acestia au facut o jertfa animala.

La tarani, exista obiceiul ca in duminica de Paste sa isi spele fata cu apa neinceputa, in care au pus un ou rosu. Se spune ca vor fi frumosi si sanatosi ca un ou rosu. In prima zi de Pasti exista obiceiul ca familia sa se adune in jurul mesei imbelsugate, de pe care nu pot lipsi drobul si friptura de miel, ouale rosii, pasca umpluta cu branza si smantana si cozonacii.

Mielul de Pasti la crestini.

COLT MIHAELA
Clasa a XII a A

Pentru crestini, Sfintele Pasti este tot o trecere, insa una de la moarte la viata. Prin Pasti, noi nu comemoram eliberarea evreilor din Egipt, ci praznuim moartea si Invierea lui Hristos. Profetul Isaia, vorbind despre patima Domnului spune: "ca un miel spre junghiere s-a adus..." (Is. 53, 7). Deci, pentru crestini, Hristos devine Mielul care Se jertfeste pentru mantuirea neamului omenesc. In Denia Prohodului se spune: "Coasta Ti-au impuns, mainile Ti-au pironit, Stapan si cu rana Ta din coasta ai vindecat neinfirmitatea mainilor stramosilor".

Mielul jertfit si mancat de evrei cand serbau Pastile, era o prefigurare a Mielului lui Dumnezeu Care ridica pacatele lumii (Iesirea 12, 46) si se ofera ca hrana pentru viata vesnica. Sfantul Apostol Pavel ne indeamna sa serbam Pastile intr-o noua perspectiva: "Iata Hristos, Pastile noastre, S-a jertfit pentru noi; sa praznuim, deci, nu cu aluatul cel vechi, nici cu aluatul rautatii si al viclesugului, ci cu azimile curatiei si ale adevarului"

Asadar, crestinii nu sunt datori sa taie miei de Pasti, ci sa depuna tot efortul pentru a se impartasi cu Trupul si Sangele lui Hristos in cadrul Sfintei Liturghii.

Sacrificarea mielului de Paște este o tradiție instituită de Dumnezeu și se poate găsi și în Vechiul Testament, încă de pe vremea lui Moise când poporul evreu se afla în robie în Egipt. În Noul Testament, Iisus a devenit Mielul lui Dumnezeu, sacrificat pentru iertarea păcatelor. Faptul că în ambele cărți sfinte se prezintă jertfa mielului pascal, denota o legătura firească dintre cele doua Testamente.

SURSA:

<http://www.crestinortodox.ro/paste/sfintele-pasti/mielul-sfintele-pasti-118222.html>

LE MULTILINGUISME, LE PLURILINGUISME - CONCEPTS ET DÉFINITIONS

Profesor Ileana Nedelcu

Liceul Teoretic "Alexandru Rosetti", Vidra

Le Cadre Européen Commun de Référence pour les Langues défend plusieurs idées, plusieurs positions dont nous parlerons aujourd'hui du plurilinguisme et des concepts qui s'y rattachent.

Tout d'abord, des définitions...

Le multilinguisme est une forme de polyglossie sociétale standardisée "qui compte au moins trois variétés linguistiques et dont la distribution complémentaire est basée sur une répartition fonctionnelle. À la différence d'autres formes, dans une communauté polyglossique chacune des variétés que comporte le répertoire linguistique de la société en question occupe un domaine communicatif et situationnel spécifique." (Cuq, 2003, p. 197)

Les variétés linguistiques que la société comprend sont rangées selon une hiérarchie spécifique, "sur une hiérarchie de prestige" (Cuq, ibid.). On les appelle des sociétés polyglossiques. On peut citer l'exemple du Grand Duché du Luxembourg (français, allemand, luxembourgeois) et du Singapour (mandarin, bahasa, malais et anglais) comme des polyglossies sociétales.

Le plurilinguisme est "la capacité de l'individu d'employer à bon escient plusieurs variétés linguistiques, ce qui nécessite une forme spécifique de la compétence de communication." (Cuq, 2003, p. 195). Cette compétence de communication consiste à "gérer le répertoire linguistique en fonction d'un éventail large de facteurs situationnels et culturels (domaines: rôles, statuts et identités des participants; actes, stratégies et genres; modalités et canaux; ton, finalités: intertextualité, principes de la conversation et de l'implicite). " (Cuq, 2003, ibid.)

La compétence plurilingue n'est pas un ensemble de compétences de communication égales. Celles-ci ne sont ni parfaites, ni uniformes, à l'exception de la forme des énoncés.

La manifestation la plus concrète du plurilinguisme est "l'alternance codique" (Cuq, 2003, p. 196). Mais le choix de variété est social, soumis aux normes sociolinguistiques, qui l'imposent.

Le plurilinguisme est "la capacité de l'individu d'employer à bon escient plusieurs variétés linguistiques, ce qui nécessite une forme spécifique de la compétence de communication." (Cuq, 2003, p. 195). Cette compétence de communication consiste à "gérer le répertoire linguistique en fonction d'un éventail large de facteurs situationnels et culturels (domaines: rôles, statuts et identités des participants; actes, stratégies et genres; modalités et canaux; ton, finalités: intertextualité, principes de la conversation et de l'implicite). " (Cuq, 2003, ibid.)

La compétence plurilingue n'est pas un ensemble de compétences de communication égales. Celles-ci ne sont ni parfaites, ni uniformes, à l'exception de la forme des énoncés.

La manifestation la plus concrète du plurilinguisme est "l'alternance codique" (Cuq, 2003, p. 196). Mais le choix de variété est social, soumis aux normes sociolinguistiques, qui l'imposent.

Le plurilinguisme est un objectif principal de la politique linguistique de l'Union Européenne. "Grâce à sa capacité plurilingue et pluriculturelle, une personne peut jouer un rôle d'intermédiaire entre les différentes cultures. Il devient un médiateur linguistique et culturel et peut donc jouer pleinement son rôle de citoyen européen." (CECRL, p.11). L'un des instruments utiles est le Portfolio européen des langues qui permet au titulaire de décrire et situer toutes ses compétences linguistiques. Le chapitre 8 du Cadre est consacré à la notion de plurilinguisme.

L'application de cette priorité, promouvoir le plurilinguisme en Europe, passe par plusieurs actions complémentaires, synthétisées dans le tableau ci-après.

Voici comment le Cadre se propose de promouvoir le plurilinguisme en Europe:

Promouvoir le plurilinguisme à grande échelle, en encourageant:	
1	tous les Européens à atteindre un certain niveau de compétence communicative dans plusieurs langues;
2	des programmes d'enseignement faisant appel à des approches souples, y compris des programmes modulaires et ceux qui visent à favoriser des compétences partielles et en les validant dans les systèmes nationaux de qualification et notamment les examens publics;
3	l'utilisation de langues étrangères dans l'enseignement des matières non-linguistiques (par exemple, l'histoire, la géographie, les mathématiques) et en créant des conditions favorables à cet enseignement;
4	le recours aux technologies de la communication et de l'information pour diffuser des matériels à usage pédagogique concernant toutes les langues nationales et régionales européennes;
5	le développement de liens et échanges avec des institutions et individus dans d'autres États membres afin d'offrir à chacun la possibilité de faire l'expérience authentique de la langue et de la culture de l'autre;
6	l'apprentissage des langues tout au long de la vie en mettant à disposition des moyens adaptés.

Mais la théorie est loin de la pratique. Selon une enquête Eurobaromètre (2000) dans les pays de l'Union européenne, 47% des Européens déclarent ne parler aucune langue étrangère, 32% estiment que tout le monde devrait parler deux langues étrangères, 23% des personnes souhaitant apprendre une langue supplémentaire pensent que cette connaissance serait bénéfique pour leur carrière.

On affirme que chaque adulte a son propre **répertoire plurilingue et pluriculturel**. Qu'est-ce que ce que ce répertoire? "L'ensemble des variétés linguistiques - plus ou moins bien maîtrisées ou développées - que possède un acteur social donné et dont il peut jouer, selon les situations faisant appel à telle ou telle de ces variétés" (Rosen, 2007, p. 52).

Voici ce qu'un répertoire communicatif plurilingue ordinaire d'un adulte européen qui ait reçu une éducation secondaire peut comprendre (Rosen, 2007, p 54):

Langue première (orale), dans sa variante normée;
Variété écrite de la langue première (maîtrise de discours écrits, d'acquisition scolaire, puis professionnelle);
Variété générationnelle et/ou régionale de la variété première (lexique, en particulier, ou accent);
Éventuellement une langue régionale, employée en alternance avec la variété officielle dans certaines circonstances communicationnelles;
Maîtrise relative ou expérience scolaire et/ou touristique et/ou médiatique de variétés étrangères;
Reconnaissance et compréhension partielles d'autres variétés sociales, générationnelles, régionales ou étrangères.

"On distingue le plurilinguisme du multilinguisme qui est la connaissance d'un certain nombre de langues ou la coexistence de langues différentes dans une société donnée. On peut arriver au multilinguisme simplement en diversifiant l'offre de langues dans une école ou un système éducatif donnés, ou en encourageant les élèves à étudier plus d'une langue étrangère, ou en réduisant la place dominante de l'anglais dans la communication internationale. Bien au-delà, **l'approche plurilingue** met l'accent sur le fait que, au fur et à mesure que l'expérience langagière d'un individu dans son contexte culturel s'étend de la langue familiale à celle du groupe social puis à celle d'autres groupes (que ce soit par apprentissage scolaire ou sur le tas), il/elle ne classe pas ces langues et ces cultures dans des compartiments séparés mais construit plutôt une compétence communicative à laquelle contribuent toute connaissance et toute expérience des langues et dans laquelle sont en corrélation et interagissent." (CECRL, p.11)

"Le multilinguisme relève du social, tandis que le plurilinguisme relève de l'individuel." (Caddéo, 2013, p. 19). Donc, un État est multilingue lorsqu'on emploie plusieurs langues sur son territoire et un système éducatif est multilingue, si l'offre des langues est diversifiée. Mais un individu peut être plurilingue quand son répertoire de langues est varié.

"Une personne plurilingue possède:

- un répertoire de langues et de variétés linguistiques;
- des compétences de nature et de niveau différents selon les langues.

L'éducation plurilingue encourage:

- la prise de conscience du pourquoi et du comment on apprend les langues choisies;
- la prise de conscience de compétences transposables et la capacité à les réutiliser dans l'apprentissage des langues;
- le respect du plurilinguisme d'autrui et la reconnaissance des langues et de leur variété;
- le respect des cultures et de l'identité culturelle d'autrui;
- la capacité à percevoir et à assurer le lien entre les langues et les cultures;
- une approche globale intégrée de l'éducation linguistique dans les curricula." (Caddéo, 2013, p. 22)

Bibliographie

Conseil de l'Europe, "Cadre européen commun de référence pour les langues. Apprendre, enseigner, évaluer", 2001

Centre Européen de Langues Vivantes, "Le Cadre de Référence pour les Approches Plurielles des Langues et des Cultures", 2007

Caddéo, Sandrine, Jamel, Marie-Christine, "L'intercompréhension: une autre approche pour l'enseignement des langues", Hachette FLE, 2013

Castellotti, Véronique, "La langue maternelle en classe de langue étrangère", CLE International, 2001

Cuq, Jean-Pierre, "Dictionnaire de didactique du français. Langue étrangère et seconde", CLE International, 2003

REVISTA "PLANETA VERDE" VA UREAȚA PASTE FERICIT!

REVISTA "PLANETA VERDE" VA UREAȚA PASTE FERICIT!

Paște fericit!

SI O VACANTA PLACUTA !